

Sygn. akt IC 626/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 sierpnia 2016 roku

Sąd Okręgowy w Świdnicy Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący SSO Halina Jamuła

Protokolant Sylwia Jurkowska

po rozpoznaniu w dniu 31 sierpnia 2016 roku w Świdnicy

na rozprawie

sprawy z powództwa **D. K.**

przeciwko **Towarzystwu (...) S.A. z siedzibą w W.**

o zapłatę

- I. zasądza od strony pozwanej Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda D. K. kwotę 40.000 złotych (czterdzieści tysięcy złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 6 czerwca 2015 roku do dnia zapłaty;
- II. w pozostałej części powództwo oddala;
- III. koszty zastępstwa procesowego między stronami wzajemnie znosi;
- IV. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 1.980 zł (jeden tysiąc dziewięćset osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów sądowych.

1. Sygn. akt IC 626/16

V. UZASADNIENIE

Powód D. K. domagał się zasądzenia do Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. na swoją rzecz kwoty 82.500 zł tytułem dopłaty zadośćuczynienia wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 6 czerwca 2015 roku do dnia zapłaty, a także zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, iż źródłem roszczenia jest śmierć jego syna E. K. (1), który w dniu (...) roku uległ wypadkowi komunikacyjnemu, w wyniku którego zmarł, przy czym sprawca wypadku ubezpieczony był od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u strony pozwanej. Powód zgłosił stronie pozwanej roszczenie, ubezpieczyciel w odpowiedzi na powyższe uznał swoją odpowiedzialność za skutki wypadku i przyznał powodowi kwotę 15.000 zł tytułem zadośćuczynienia po śmierci syna, pomniejszając przyznaną powodowi kwotę na skutek przyjętego przez pozwanego stopnia przyczynienia się zmarłego do szkody. Powód nie negował faktu przyczynienia się syna do powstania szkody, jednakże jego zdaniem nie powinno ono przekraczać 25%.

Powód nadto wskazał, iż łączące go ze zmarłym więzi były bardzo silne, było to bowiem jego jedyne dziecko, albowiem powód wraz z żoną, z uwagi na jej problemy kardiologiczne, nie mogli mieć więcej dzieci. Między powodem, a zmarłym

istniała silna więź rodzinna i emocjonalna. Wskazywał, że wypadek, w którym syn poniósł śmierć, miał charakter nagły i niespodziewany, a wydarzenie to wywołało u niego ból, żal i niedowierzanie. Powód w chwili obecnej, po śmierci żony, mieszka sam i kultywuje pamięć po zmarłym, odwiedzając w miarę możliwości jak najczęściej grób syna.

Strona pozwana w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu swojego stanowiska strona pozwana przyznała fakt, iż w dacie wypadku skutkującego śmiercią E. K. (1), sprawca zdarzenia objęty był umową ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkodę wyrządzoną ruchem tych pojazdów. Nie kwestionowała swojej odpowiedzialności względem powoda, podnosząc fakt przyznania, po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego, kwot : 18.000 zł tytułem pogorszenia sytuacji życiowej i 15.000 zł tytułem zadośćuczynienia. Strona pozwana kwestionowała żądanie powoda co do wysokości. Wskazywała, iż syn powoda przyczynił się do szkody albowiem świadomie wyraził zgodę na jazdę z nietrzeźwym kierowcą, nie posiadającym uprawnień do kierowania pojazdami, a zatem stopień jego przyczynienia się winien być ustalony na 70%. Odnosząc się do wysokości żadanego zadośćuczynienia przez powoda strona pozwana w pierwszej kolejności wskazywała, iż nie kwestionuje, że wypadek wywarł wpływ na obecne i przyszłe życie powoda, jednakże żądanie dopłaty kwoty 82.500 zł ponad już wypłacone kwoty tytułem pogorszenia sytuacji życiowej i zadośćuczynienia (łącznie 33.000 zł), nie znajduje uzasadnienia w okolicznościach przedmiotowej sprawy. Argumentowała, iż z pozwu nie wynika, by cierpienie powoda wykraczało poza przeżycia związane z żałobą jako stanem fizjologicznym, by śmierć syna wpłynęła w sposób znaczący na jego aktywność życiową (przerwy w pracy, istotne zaburzenia psychiczne), nie korzystał on po wypadku z pomocy psychiatry ani psychologa, nie uprawdopodobnił także, że problemy kardiologiczne żony i jej śmierć miały istotny związek ze śmiercią syna. Zdaniem strony pozwanej, wypadek, w wyniku którego śmierć poniósł E. K. (1), miał miejsce ponad 10 lat temu, co również ma wpływ na miarkowanie wysokości ewentualnego zadośćuczynienia.

Pozwany ubezpieczyciel zakwestionował także datę naliczenia odsetek od kwoty zadośćuczynienia podnosząc, że zasądzenie to nie ma charakteru obligacyjnego i Sąd może przyznać określoną kwotę z tytułu doznanej krzywdy, jednak nie jest do tego zobowiązany. Wskazywał, iż zarówno obowiązek zapłaty jak i wysokość ewentualnego zadośćuczynienia zależą od uznania Sądu. Nie jest zatem pewne samo istnienie tego zobowiązania jak i jego wysokość, a tym samym obowiązek zapłaty przez dłużnika aktualizuje się w chwili wydania wyroku w sprawie, który kształtuje to roszczenie, ustala jego zasadność i wysokość. Zdaniem strony pozwanej wcześniejsze naliczanie odsetek nie jest zatem dopuszczalne.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

W dniu (...) roku w B., kierujący samochodem osobowym marki (...) o nr rej. (...)T. Ś. umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że prowadząc pojazd w stanie nietrzeźwości (1,8‰ alkoholu we krwi) i bez wymaganych uprawnień rozwinął nadmierną prędkość w stosunku do rzeźby terenu i stanu drogi, w następstwie czego w czasie pokonywania zakrętu w lewo stracił panowanie nad pojazdem, zjechał na pobocze i uderzył w przydrożne drzewo, w wyniku czego pasażerowie E. K. (1) i P. S. doznali licznych obrażeń ciała, które doprowadziły do ich zgonu.

Sprawca zdarzenia wyrokiem Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 30 sierpnia 2006 roku w sprawie II K 759/06 skazany został na karę 10 lat pozbawienia wolności.

Pojazd sprawcy wypadku w chwili zdarzenia objęty był obowiązkowym ubezpieczeniem od odpowiedzialności cywilnej strony pozwanej.

dowód :

-.

- odpis wyroku Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 30 sierpnia 2006r, sygn. akt II K 759/06 wraz z uzasadnieniem, k. 12 – 23,
- akta Sądu Rejonowego w Wałbrzychu sygn. akt II K 759/06 - w załączeniu,
- karta zgonu E. K. (1), k. 11,
- odpis skrócony aktu zgonu E. K. (1), k. 11,

Powód D. K. jest ojcem zmarłego E. K. (1).

dowód :

-.

- odpis skrócony aktu zgonu E. K. (1), k. 11,

W dniu 23 maja 2007 roku D. K. i E. K. (2) wystąpili przeciwko stronie pozwanej z pozwem o zapłatę kwot : 31.812 zł w tym : 25.000 zł tytułem odszkodowania w związku z pogorszeniem się sytuacji życiowej po śmierci syna i 2.095 zł tytułem skapitalizowanych odsetek od w/w kwoty od dnia 26 sierpnia 2006 roku do dnia wniesienia pozwu, oraz kwoty 4.717 zł tytułem zwrotu kosztów pogrzebu. Powód D. K. domagał się zaś zasądzenia kwoty 16.257 zł w tym kwot : 15.000 zł tytułem odszkodowania w związku z pogorszeniem się sytuacji życiowej po śmierci syna i 1.257 zł tytułem skapitalizowanych odsetek od w/w kwoty od dnia 26 sierpnia 2006 roku do dnia wniesienia pozwu. W toku procesu E. K. (2) zmarła, zaś spadek po niej w całości nabył D. K.. Na rozprawie w dniu 21 lipca 2008 roku D. K. sprecyzował żądanie pozwu domagając się zasądzenia na swoją rzecz kwoty 40.000 zł tytułem odszkodowania oraz 3.352 zł tytułem skapitalizowanych odsetek od kwoty 40.000 zł. Wyrokiem z dnia 21 listopada 2008 roku Sąd Rejonowy w Wałbrzychu zasądził na rzecz powoda od Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 43.352 zł (40.000 zł tytułem odszkodowania oraz 3.352 zł tytułem skapitalizowanych odsetek od tejże kwoty) z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 23 maja 2007 roku oddalając dalej idące powództwo.

Powyzsze orzeczenie zaskarżyła strona pozwana.

Sąd Okręgowy w Świdnicy wyrokiem z dnia 12 lutego 2009 roku w sprawie sygn. akt II Ca 41/09 zmienił zaskarżony wyrok w punkcie I i III w ten sposób, że zasądzoną kwotę 43.352 zł obniżył do kwoty 32.514,25 zł.

dowód :

-.

- decyzja strony pozwanej z dnia 25 sierpnia 2006r., k. 78,
- akta Sądu Rejonowego w Wałbrzychu sygn. akt IC 527/07 - w załączeniu,
- odpis skrócony aktu zgonu E. K. (2), k. 31,
- akta szkody nr (...) - 01, k. 95,

Powód był bardzo zżyty ze zmarłym. Był on bowiem jedynym synem ze związku powoda z E. K. (2), która z uwagi na problemy kardiologiczne (zastawka) nie mogła mieć więcej dzieci. Zmarły był w chwili śmierci uczniem trzeciej klasy Gimnazjum (...)w B.. Powód wraz z synem bardzo często spędzali czas wolny w swoim towarzystwie, jak tylko nadarzyła się okazja wyjeżdżali razem nad wodę łowić ryby, które to zajęcie było pasją zmarłego. Często grali także razem w piłkę nożną. Powód darzył syna ogromną miłością.

dowód :

- zaświadczenie Gimnazjum (...)w B. z dnia 5 lipca 2006r., k. 80,

- zeznania świadka B. K., k. 139v. i e-protokół,
- przesłuchanie powoda, k. 139v. i e-protokół,

Śmierć syna powód odczuł bardzo boleśnie. O zdarzeniu dowiedział się telefonicznie od szwagierki przebywając poza miejscem zamieszkania w delegacji. Było to dla niego wydarzenie bardzo traumatyczne.

Zdarzenie miało miejsce w czasie, kiedy zmarły liczył zaledwie (...) lat. Śmierć syna spowodowała, iż powód nie potrafił poradzić sobie z negatywnymi emocjami, zamknął się w sobie, stał się małomówny, wycofał się z życia towarzyskiego, trudno było nawiązać z nim rozmowę.

Powód przez dwa/trzy miesiące nie był w stanie powrócić do pracy zawodowej. Przez jakiś czas zażywał leki nasenne. Nie korzystał z pomocy psychologicznej czy psychiatrycznej.

dowód :

- zeznania świadka B. K., k. 139v. i e-protokół,
- przesłuchanie powoda, k. 139v. i e-protokół,

Śmierć E. K. (1) wzbudziła w powodzie lęk o jego byt na starość. Oczekiwał on bowiem, iż zmarły zaopiekuje się nim i jego żoną, gdy będą już w podeszłym wieku, będzie im pomagał. Zmarły był jedynym synem powoda i to na niego jednego liczył w zakresie świadczonej pomocy w latach późniejszych.

dowód :

- zeznania świadka B. K., k. 139v. i e-protokół,
- przesłuchanie powoda, k. 139v. i e-protokół,

Miejsce wypadku, w trakcie którego zginął E. K. (1) znajduje się odległości około 5 km od miejsca zamieszkania powoda. Starał się on unikać jeżdżenia tą drogą, albowiem miejsce zdarzenia wywołuje w nim poczucie straty i bólu. Na miejscu wypadku powód wraz z żoną pozostawiali kwiaty i palili znicze. W mieszkaniu powoda znajdują się zdjęcia zmarłego. Przez 7 lat po śmierci syna powód nie był w stanie zmienić wystroju pokoju, który zajmował zmarły. Znajdowały się w nim wszystkie osobiste rzeczy syna, w tym odzież. Dopiero w 2013 roku powód wyremontował pokój i zmienił jego wystrój. Na przedpokoju nadal jednak leżą kapcie należące do E. K. (1).

dowód :

- zeznania świadka B. K., k. 139v. i e-protokół,
- przesłuchanie powoda, k. 139v. i e-protokół,

Pismem z dnia 11 maja 2015 roku powód zgłosił swoje roszczenie względem strony pozwanej o zapłatę zadośćuczynienia w kwocie 175.000 zł, podstawy prawnej roszczenia upatrując w art. 448 k.c. w zw. z art. 24 k.c. Decyzją z dnia 5 czerwca 2015 roku strona pozwana przyznała na rzecz powoda kwotę 15.000 zł tytułem zadośćuczynienia.

dowód :

- pisma powoda z dnia 11 maja 2015r., k. 24 – 25,
- pismo strony pozwanej z dnia 5 czerwca 2015r., k. 26,
- korespondencja mailowa pełnomocników stron, k. 27 – 30,

- akta szkody nr (...), k. 110,

Przeciętne miesięczne wynagrodzenie w gospodarce narodowej wynosiło w pierwszym półroczu 2006 roku 2.059,92 zł, zaś w drugim półroczu 2.145,59 zł. W 2015 roku przeciętne wynagrodzenie miesięczne w gospodarce narodowej wynosiło w pierwszym półroczu 3.408,62 zł, zaś w drugim półroczu 3.490,41 zł.

dowód :

- obwieszczenie Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego z dnia 19 lutego 2007r., k. 81,
- obwieszczenie (...) Głównego Urzędu Statystycznego z dnia 19 lutego 2016r., k. 82,

Sąd zważył, co następuje :

Zdaniem Sądu powództwo jest zasadne jedynie częściowo.

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie co do kwoty 40.000 zł, a w pozostałym zakresie podlegało oddaleniu jako niezasadne.

Stan faktyczny sprawy Sąd ustalił na podstawie przedłożonych przez strony dokumentów, a także zeznaniach świadka B. K.. W ustaleniach tych Sąd oparł się również na przesłuchaniu powoda albowiem na podstawie art. 302 § 1 k.p.c. pominął dowód z przesłuchania w charakterze strony pozwanej. Przesłuchanie powoda wskazuje na jego trudną sytuację życiową, związaną ze skutkami wypadku. Przesłuchanie to, w kontekście całego materiału dowodowego zebranego w sprawie, zwłaszcza zeznań świadka B. K., Sąd uznał za wiarygodne w zakresie istnienia więzi powoda ze zmarłym synem i jej intensywności, relacji łączących powoda ze zmarłym i jego stanu emocjonalnego i stanu zdrowia po śmierci E. K. (1).

W niniejszej sprawie powód wystąpił z żądaniem zasądzenia zadośćuczynienia z tytułu śmierci syna, za podstawę wskazując przepis art. 24 § 1 k.c. w zw. z art. 448 k.c. Zadośćuczynienie to ma bowiem rekompensować krzywdy doznane w dniu 8 maja 2006 roku. W orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowany jest pogląd, iż co do zasady najbliższemu członkowi rodziny zmarłego przysługuje na podstawie art. 448 k.c. w związku z art. 24 § 1 k.c. zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę także wówczas, gdy śmierć nastąpiła na skutek deliktu, który miał miejsce przed dniem 3 sierpnia 2008 roku (tak Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 22 października 2010 r., III CZP 76/10, Biul. SN 2010/10/11).

Ochroną przewidzianą w art. 23 i 24 k.c. objęte są wszelkie dobra osobiste rozumiane jako pewne wartości niematerialne związane z istnieniem i funkcjonowaniem podmiotów prawa cywilnego, które w życiu społecznym są uznawane za doniosłe i zasługujące z tego względu na ochronę. Do katalogu dóbr osobistych należy zaliczyć również więzi rodzinne. Więzi te stanowią fundament prawidłowego funkcjonowania rodziny i podlegają ochronie prawnej (art. 18 i 71 Konstytucji RP, art. 23 k.r.o.), zaś więź rodzinna odgrywa doniosłą rolę, zapewniając członkom rodziny m.in. poczucie stabilności, wzajemne wsparcie obejmujące sferę materialną i niematerialną oraz gwarantuje wzajemną pomoc w wychowaniu dzieci i zapewnieniu im możliwości kształcenia. Prawo do życia rodzinnego i utrzymania tego rodzaju więzi stanowi zatem dobro osobiste członków rodziny i podlega ochronie na podstawie art. 23 i 24 k.c., co oznacza, że spowodowanie śmierci osoby bliskiej może zatem stanowić naruszenie dóbr osobistych członków jej rodziny i uzasadniać przyznanie im zadośćuczynienia na podstawie art. 448 k.c.

Krąg osób uprawnionych do zadośćuczynienia jest taki sam, jak w art. 446 § 3 k.c. (por. Z. Radwański, A. Olejniczak, Zobowiązania..., s. 268). Uprawnionymi do żądania kompensaty są wyłącznie członkowie rodziny zmarłego, przy czym muszą być to najbliżsi członkowie tej rodziny. Tym samym zadośćuczynienie ma kompensować nie tyle doznany ból spowodowany śmiercią osoby bliskiej, lecz przedwczesną utratę członka rodziny. Dobrem osobistym, którego naruszenie wymaga rekompensaty, jest zatem prawo do życia w rodzinie. Powód powyższą przesłankę spełniła jako ojciec zmarłego E. K. (1) bezsprzecznie należy do kręgu wskazanych wyżej osób.

Podobnie za ziszczonej uznac należy kolejny warunek przyznania zadośćuczynienia, tj. doznanie przez powoda szkody niemajątkowej (krzywdy). Istotę szkody niemajątkowej wiąże się z naruszeniem czysto subiektywnych przeżyć człowieka (tak Z. R., Zadośćuczynienie pieniężne...,s.166). Zadośćuczynienie ma za zadanie wyrównać krzywdę w postaci naruszenia prawa do życia w rodzinie, jak też ból, cierpienie i poczucie osamotnienia spowodowane utratą najbliższej osoby (wyrok SA w Lublinie z dnia 7 lipca 2009 r., II AKa 44/09, LEX nr 523973). Naruszenie prawa do życia w rodzinie stanowi dalece większą dolegliwość psychiczną dla członka rodziny zmarłego niż w przypadku innych dóbr, a jej skutki rozciągają się na całe życie osób bliskich. Inaczej mówiąc krzywda to szkoda niemajątkowa, która objawia się przede wszystkim w dotkliwych ujemnych przeżyciach psychicznych, bólu, żalu, poczuciu straty, osamotnieniu, braku oparcia otrzymywanego dotychczas od bliskiej osoby.

Wobec stwierdzenia, iż powód należy do kręgu uprawnionych do żądania kompensaty (zadośćuczynienia), jak też, że doznał krzywdy, w dalszej kolejności rzeczą Sądu było wyznaczenie właściwej, adekwatnej do rozmiaru tejże krzywdy kwoty.

Sąd określił sumę należnego powodowi zadośćuczynienia na kwotę 55.000 zł, pomniejszając ją o kwotę 15.000 zł, którą strona pozwana wypłaciła powodowi w toku postępowania likwidacyjnego. W ocenie Sądu tak ustalona kwota stanowić będzie właściwą rekompensatę za cierpienia psychiczne, jakich doznał powód w związku ze śmiercią syna. Jednocześnie wskazana wyżej suma jest, zdaniem Sądu, utrzymana w rozsądnych granicach, uwzględniających aktualne warunki oraz przeciętną stopę życiową społeczeństwa, w którym funkcjonuje powód, spełnia funkcje kompensacyjne, jest społecznie uzasadniona i nie prowadzi do bezpodstawnego wzbogacenia.

Sąd wziął pod uwagę wszystkie istotne okoliczności sprawy, a to : zakres cierpień powoda, ich intensywność i długotrwałość, jak również wpływ tragicznego zdarzenia, jakim była nagła i nieoczekiwana śmierć syna na jego dalsze życie. Nie bez znaczenia, w ocenie Sądu, był również wiek zmarłego w chwili zdarzenia ((...)lat), jak i również okres jaki upłynął od dnia zdarzenia (ponad 10 lat).

Jak wynika z zeznań powoda nagła, nieoczekiwana śmierć E. K. (1) spowodowała wystąpienie u niego naturalnych reakcji na to zdarzenie : wstrząsu, bólu, bezsilności, przytłoczenia, smutku i pustki. Powód pozostawał ze zmarłym w bardzo bliskich relacjach, znajdował w nim oparcie i oczekiwaną pomoc. Nagła utrata syna spowodowała także zachwianie dotychczasowego poczucia bezpieczeństwa i stabilności. W wyniku zdarzenia powód stracił radość życia, zamknął się w sobie, wycofał z życia towarzyskiego, trudno było z nim nawiązać jakąkolwiek rozmowę, nie odpowiadał on bowiem na zadawane pytania, był zamyślony i „nieobecny”. Zmarły był jedynym synem powoda, z którym wiązał on szczególne oczekiwania na przyszłość. Matka zmarłego, a żona powoda, miała problemy kardiologiczne i powód oczekiwał, iż syn w przyszłości będzie pomagał rodzicom w wieku starszym. Krzywda powoda jest tym bardziej dotkliwa, że śmierć syna nastąpiła nagle i nieoczekiwanie, w wypadku komunikacyjnym, zawinionym przez sprawcę. Ból wzmagał nie tylko fakt, iż wobec powyższego nie mógł się on do śmierci E. K. (1) przygotować, ale również nie dane mu było pożegnać się z nim. Nie bez znaczenia pozostaje również, że śmierć E. K. (1) nastąpiła w chwili, kiedy miał on zaledwie (...) lat, a więc był młodą osobą, wkraczającą w życie. Powód miał prawo przypuszczać i oczekiwać z jego strony pomocy w latach starości, opieki z jego strony i starań o zapewnienie mu godnego życia na starość. Nagła i nieoczekiwana śmierć syna spowodowała ból, cierpienie i złe samopoczucie. Okoliczności te potwierdził nie tylko powód, ale i słuchany w charakterze świadka B. K..

Biorąc pod uwagę wszystkie wskazane wyżej względy, zasądzone na rzecz powoda kwota 40.000 zł jest w opinii Sądu adekwatna do rozmiaru doznanej przez niego krzywdy.

Rozważenia wymagał nadto zarzut przyczynienia się zmarłego do wypadku z dnia (...) roku. Zgodnie z art. 362 k.c. jeżeli poszkodowany przyczynił się do powstania lub zwiększenia szkody obowiązek jej naprawienia ulega odpowiedniemu zmniejszeniu stosownie do okoliczności, a zwłaszcza do stopnia winy obu stron. Wśród okoliczności jakie należy uwzględnić przy miarkowaniu odszkodowania na podstawie art. 362 k.c. trzeba wymienić stopień przyczynienia się poszkodowanego, możliwość postawienia mu zarzutu naruszenia obowiązujących reguł postępowania i stopień owych naruszeń, ich konfrontacja z zarzutami odpowiedzialnego za szkodę, czy też wreszcie

charakter pobudek kierujących postępowaniem poszkodowanego. Przyczynienie się poszkodowanego będzie miało wpływ na wysokość odszkodowania niezależnie od zasady odpowiedzialności, w oparciu o które ukształtowana jest odpowiedzialność zobowiązanego do naprawienia szkody.

Strona pozwana w odpowiedzi na pozew wskazała kilka okoliczności, które w jej ocenie należało traktować jako przyczynienie się E. K. (1) do powstania szkody, co w konsekwencji miało prowadzić także do zmniejszenia zadośćuczynienia należnego powodowi. Zarzuciła bowiem, że zmarły samodzielnie zdecydował się na podróż z kierującym T. Ś. wiedząc, że ten znajduje się pod wpływem alkoholu (1,8% alkoholu we krwi). Okoliczność ta znajduje potwierdzenie w zgromadzonym materiale dowodowym. Powód nie kwestionował tej okoliczności, jak również tego, że syn podróżował z kierującym, który nie posiadał stosownych uprawnień do kierowania pojazdami.

Z utrwalonego już w orzecznictwie stanowiska niezbiecie wynika, że osoba, która decyduje się na jazdę samochodem z kierowcą będącym w stanie po spożyciu alkoholu, przyczynia się do odniesionej szkody powstałej w wyniku wypadku komunikacyjnego, gdy stan nietrzeźwości kierowcy pozostaje w związku z tym wypadkiem. Fakt, iż poszkodowany wszedł do samochodu kierowanego przez T. Ś. świadczy o jego lekkomyślnym postępowaniu. Takie zachowanie skutkowało musi przyjęciem przyczynienia się zmarłego do wypadku.

Mając na uwadze wszystkie powyższe okoliczności, dokonując oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd uznał, iż E. K. (1) przyczynił się do zaistniałego wypadku. Tak przyjęte przyczynienie wpływało również na wysokość zasądzonych na rzecz powoda zadośćuczynienia.

Mając na uwadze treść art. 217 §2 k.p.c. Sąd oddalił wniosek powoda o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu psychologii albowiem stanął na stanowisku, iż zgromadzony w sprawie materiał dowodowy jest wystarczający do tego, by stanowić podstawę wyrokowania. Zauważyć należy, iż powód wywodził, że dowód z opinii biegłego psychologa miałby dowieść, iż śmierć jego syna wywołała u niego rozstrój zdrowia. W ocenie Sądu, w kontekście przesłanek określonych w przepisach, które powód uczynił podstawą prawną swych żądań, dowód z opinii biegłego jest nieprzydatny do wykazania, że wskutek śmierci syna doznał on ogromnej straty, jak również że miało to wpływ na jego stan emocjonalny czy psychiczny. Wpływu przedmiotowego zdarzenia na stan emocjonalny powoda nie negowała przecież nawet strona pozwana, a z uwagi na okoliczności sprawy, niewątpliwym jest przecież, choćby nawet w świetle doświadczenia życiowego, że śmierć syna znacznie zachwiała dotychczasową egzystencją życiową powoda.

Biorąc pod uwagę powyższą argumentację, zdaniem Sądu przeprowadzenie wnioskowanego dowodu skutkowałooby niezasadnym w okolicznościach sprawy przewlekaniem postępowania i jednocześnie generowało zbędne koszty.

Od zasądzonych w pkt I i II wyroku kwot na podstawie art. 481 § 1 k.c. należało zasądzić odsetki za opóźnienie.

Odsetki ustawowe za opóźnienie od kwoty 40.000 zł zasądzono od dnia 6 czerwca 2015 r. Strona pozwana bowiem w piśmie z dnia 5 czerwca 2015 roku uznając żądanie powoda w zakresie zadośćuczynienia do kwoty 15.000 zł, zajęła ostateczne stanowisko w sprawie. Mając zatem na uwadze powyższe żądanie odsetek od dochodzonego roszczenia Sąd zasądził od dnia 6 czerwca 2015 roku.

Powództwo w pozostałym zakresie jako wygórowane podlegało oddaleniu.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu oparto o przepisy art. 100 k.p.c. stosując zasadę stosunkowego ich rozdzielenia. Powód wygrał proces w 48%, zatem przy wzajemnej kompensacie kosztów należało zasądzić od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 1.980 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. W związku z częściowym uwzględnieniem żądań każdej ze stron, Sąd wzajemnie zniósł koszty zastępstwa procesowego między stronami.